

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 1449/2021
09.09.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија др Драгише Б. Слијепчевића, председника већа, Јасмине Стаменковић, др Илије Зиндовића, Татјане Матковић Стефановић и Татјане Миљуш, чланова већа, у правној ствари тужиле АА из ..., коју заступа пуномоћник Нинослава Васић, адвокат из ..., против туженог Град Лесковац, ког заступа Градско правобранилаштво, ради стицања без основа. Вредност предмета спора 120,00 динара, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Вишег суда у Лесковцу Гж 3389/2019 од 07.09.2020. године, у седници већа одржаној дана 09.09.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиле.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиле, изјављена против пресуде Вишег суда у Лесковцу Гж 3389/2019 од 07.09.2020. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лесковцу П 5281/18 од 18.07.2019. године ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиле да се обавезе тужени да тужилци исплати износ од 120,00 динара, на име стеченог без основа, односно због неосновано наплаћене локалне таксе за издавање извода из матичне књиге рођених број .. за 1988. годину и камату на износ од 120,00 динара, почев од 11.12.2014. године до коначне исплате. Ставом другим изреке одлучено је о трошковима парничног поступка.

Пресудом Вишег суда у Лесковцу Гж 3389/2019 од 07.09.2020. године одбијена је као неоснована жалба тужиле и потврђена наведена пресуда Основног суда у Лесковцу.

Против другостепене пресуде Вишег суда у Лесковцу, тужилца је благовремено изјавила ревизију, у форми посебне ревизије, због погрешне примене материјалног права и ради уједначавања судске праксе.

Тужени је поднео одговор на ревизију.

Испитујући дозвољеност одлучивања о ревизији тужиле као изузетно дозвољеној, у складу са одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку,

Врховни касациони суд је утврдио да у конкретном случају нису испуњени услови да се дозволи одлучивање о посебној ревизији тужиле.

Одредбом члана 404. став 1. ЗПП прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако Врховни касациони суд оцени да је то потребно ради разматрања правних питања од општег интереса или правних питања у интересу равноправности грађана, односно ради уједначавања судске праксе или новог тумачења права (посебна ревизија). О дозвољености и основаности посебне ревизије одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Према разлозима датим у побијаној другостепеној пресуди, одбијен је тужбени захтев тужиле за враћање стеченог без основа. Према стању у списима предмета, од тужиле је наплаћена локална такса за издавање извода из матичне књиге рођених, а на основу тарифног броја 17 Одлуке о градским административним таксама Града Лесковца. Наведени тарифни број 17 поменуте одлуке проглашен је незаконитим Одлуком Уставног суда од 21.02.2018. године. У Одлуци Уставног суда Уо 231/2015 од 21.02.2018. године утврђено је да одредбе тарифног броја од 17 до 23 и тарифног броја 25 и 26. Тарифе градских административних такси за рад органа управе, која је саставни део Одлуке о градским административним таксама („Сл. гласник Града Лесковца“ бр.2/10...5/15) нису у сагласности са законом. Истовремено је одбачен захтев за обуставу извршења појединачних аката или радњи донетих, односно предузетих на основу оспорених одредаба Одлуке из тачке 1. Нижестепени судови закључују да се у конкретном случају не ради о стеченом без основа јер у време када је од тужиле наплаћена наведена такса, постојао је основ за њену наплату на основу тада важећег тарифног бр.17 Одлуке о градским административним таксама. Како одлука Уставног суда производи правно дејство и делује убудуће, односно како нема повратно дејство, у погледу таксе коју је тужилца платила дана 11.12.2014. године, то је према налажењу нижестепених судова тужбени захтев тужиле за враћање тог износа неоснован.

Одлука Уставног суда којом се утврђује да одређени општи акт није у сагласности са законом или Уставом има правно дејство од дана њеног објављивања у „Службеном гласнику Републике Србије“, у складу са одредбама чл. 58 и 59 Закона о Уставном суду. Наведено значи да се утврђена незаконитост одређеног акта не може примењивати на односе који су настали пре дана објављивања одлуке Уставног суда. Сходно одредби чл. 61 ст. 1 и 2 Закона о Уставном суду, лице коме је повређено право коначним или правноснажним појединачним актом, донетим на основу општег акта за који је одлуком Уставног суда утврђено да није у сагласности са Уставом или законом, има могућност да тражи од надлежног органа (у конкретном случају од Града Лесковац) измену тог појединачног акта, у року од шест месеци од дана објављивања Одлуке Уставног суда. Уколико се на тај начин не могу отклонити последице, лице чије је право повређено тим неуставним, односно незаконитим актом, може се сходно одредби чл. 63 Закона обратити Уставном суду, који може наложити да се ове последице отклоне повраћајем у пређашње стање, накнадом штете или на други начин. Све наведено мора бити у оквиру рокова које предвиђа Закон о Уставном суду. Тражење судске заштите поводом неуставног, односно незаконитог акта, представља последњу по редоследу могућност лица чије је право повређено тим актом, само ако су претходне могућности исцрпљене и ако се њима није могла постићи жељена сврха, у виду отклањања насталих последица.

Како је побијана другостепена одлука заснована на релевантним одредбама Закона о Уставном суду о овом правном питању, то у конкретном случају не постоји потреба за новим тумачењем права. Такође не постоји потреба ни за уједначавањем судске праксе, која је по овом правном питању уједначена, као ни потреба да се размотре правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд одлучио је као у ставу првом изреке, применом одредбе члана 404. став 2. ЗПП.

Оцењујући дозвољеност ревизије у смислу одредбе члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је утврдио да ревизија тужиле није дозвољена.

Одредбом члана 479. став 6. ЗПП предвиђено је да против одлуке другостепеног суда, донете у парници о поступку о спору мале вредности, ревизија није дозвољена. Споровима мале вредности сматрају се, у складу са одредбом члана 468. став 1. ЗПП, споровима у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Како вредност предмета спора у конкретном случају износи 120,00 динара, то је извесно да предметни спор представља спор мале вредности у ком ревизија није дозвољена према врсти спора.

Из наведених разлога, одлучено је као у ставу другом изреке, применом одредбе члана 413. ЗПП.

Председник већа - судија
др Драгиша Б. Слијепчевић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић